

то знаменѣва, че свети-тѣ тайни сѣ скрити отъ прѣстыи-а чловѣкъ, догдѣ не мѣ ги отвори благодать-та подирь молитвѣ-тѣ.

Подирь тѣзи молитвѣ владика-та дохажда на средь църквѣ-тѣ и народъ-а, и стѣпка на амконъ-а, зацо-то сичка-та църква трѣба да гледа неговѣ-тѣ слѣбѣ; но той е облеченъ тогава съ простѣ дрехѣ, съ кое-то наѣмѣва, какъ сѣ Христосъ най на прѣдъ мѣилъ просто съ незнатнѣ дрехѣ, то есть въ чловѣчество-то. — Но понеже владика-та, кога слѣжи, трѣба да бѣде не само пѣрвыи слѣжителъ Христосъ ами въ нѣщо и вмѣсто самаго Христа; за това той трѣба да има добрини, кои-то да покажѣтъ, че той подражава Христѣ. Това сѣ показва, като сѣ облича въ свето-то облекло, кое-то мѣ доносѣтъ дѣакони-тѣ отъ олтарь-а като ангели отъ невидимѣ сокровищницѣ на благодать-та, и захватѣтъ да мѣ го обличѣтъ като знакове отъ онѣзи добрини, а други-тѣ дѣакони мѣватъ тайно-то значеніе на сѣко облекло.

Юще въ пѣрвы-тѣ времена христіански вѣзлѣ въ обичай червено-то облекло. Кои-то слѣжахъ слѣжѣвъ божіи, се сѣ обличахъ въ особенни дрехи, за да бѣдѣтъ чисти и премѣнени, като слѣжѣтъ Богѣ. Нѣкои епископи за споманъ на свети-ти апостоли обличали пакловѣ-тѣ доламѣ и дрехѣ-тѣ на евангелиста Іоанна, и по примѣръ-а тогова послѣдныи и на апостола Ікова гѣждали сѣ на главѣ-тѣ си коронѣ-тѣ на священнически-тѣ старѣшини юдейски. Нѣкои благочестиви и боговозмѣли цареви